

Но въ мѣстата, прѣзъ които ние пѣтувахме, споредъ както ни говореха, зъвсѣмъ не останали турци и башибозуци; тѣ били отчасти истребени, а отчасти отблъснати задъ Балкана; тукъ останали само така нареченитѣ мирни Турци, отъ селскитѣ жители, и на втората половина отъ пѣтътъ си ние ми-нахме покрай едно прелестно турско село, обиколено съ богата растителность.

Всичкитѣ негови жители си останали на мѣстата и живѣяха мирно въ собственнитѣ си къщи, като се занимаваха съ своитѣ работи. Когато ние се въспрѣхме въ това село при кладенеца за да напоимъ коньетѣ си, то дойдоха при насъ нѣколко стари Турци, които държаха стомни съ вода и ни поздравиха съ селямъ по тѣхния обичай. Тѣ донесоха вода и каняха ни да приемъ Каква любезность! Но не бѣха любезни лицата на тѣзи сериозни, мълчаливи старци; тѣ изражаваха или злоба, или чувство на гнѣвентъ срамъ, но на сѣкой начинъ не показваха никаква симпатия нито приятелство къмъ насъ.

Азъ ги глѣдахъ безъ злоба, безъ предубѣждение но неможахъ да се отърва отъ мисълта, че ако би се некакъ случило да премине силата на тѣхна страна, то навѣрно тѣзи дърти брадати хора ще ни отсѣкжтъ главитѣ и като трофеи щѣха да ги натѣкнжтъ на върлини. Напоихме коньетѣ; пѣтуваме нататѣкъ. Разватъ че Севлиево е вече близо Какво ли се върши тамъ, какво ли щемъ ние да намѣримъ? — така си мислимъ при това название. Чакаме, глѣдаме напредъ, но градътъ още се не види. Слънцето залѣзе; изгасна послѣдната червена свѣтлина по върховетѣ на отдалечения Бал-